

ЛЕКСИКОН ПИСАЦА

V разред

Ана Дињашки и Милица Шимек

V-3

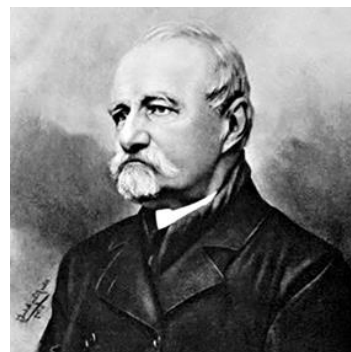
САДРЖАЈ

Јован Јовановић Змај	3
Гроздна Олујић	4
Милица Стојадиновић Српкиња	5
Бранко Радичевић	6
Густав Бењамин Шваб.....	7
Љубиша Ђокић	8
Душан Душко Радовић.....	9
Иво Андрић	10
Десанка Максимовић.....	11
Бранко Ћопић	12
Мирослав Мика Антић.....	13
Вук Стефановић Караџић	14
Пеђа Трајковић	15
Алекса Шантић	16
Данило Киш.....	17
Дејан Алексић.....	18
Душан Васиљев.....	19
Војислав Илић.....	20
Михајло Петровић Алас	21
Горан Петровић	22
Данијел Дефо.....	23
Милован Данојлић	24
Бранислав Нушић	25
Стеван Сремац.....	26
Антон Павлович Чехов	27
Милутин Миланковић.....	28
Александар Вучо.....	29
Иван Цанкар.....	30
Марк Твен	31
Игор Коларов	32
Стеван Раичковић.....	33

Јован Јовановић Змај

24. новембра 1833. – 3. јун 1904 .

Рођен је 24. новембра 1833. године у Новом Саду,
а преминуо је 3. јуна 1904 . године у Сремској
Каменици,

место у коме је преминуо се тада звало Змајева Каменица.

Одрастао је у старој и угледној породици, а родитељи су му били Марија
Гавански и Павле Јовановић, који је био градоначелник Новог Сада .

Већ у раном детињству Јовановић се заинтересовао за српске народне песме
које су му рецитоване . У то време је чак и сам почео да саставља песме .

Основну школу похађао је у Новом Саду , а средњу у Братиславу .

Након тога одлази на студије права у тадашњу Пешту, Праг и Беч, а
1860. године је завршио студије права .

У Новом Саду је 1861. године упознао своју супругу Ружу Личанин. Некоико
година касније доживео је породичну трагедију.

Прво му је премину трогодишњи син Мирко , а затим и тромесечна ћерка
Тијана, потражили су утеху у сину Сави, али и он је након недељу дана
преминуо. Њихово четврто дете, син Југ умро је на порођају. После рођења
петог детета, ћерке Смиље умире и супруга Ружа . Јовану је остало само
ћерка Смиља, али је после две године и она умрла од туберкулозе . На основу
ове личне трагедије написао је збирку песама „Ђулићи увеоци“.

После дипломирања живео је и радио као лекар у Бечу, Новом Саду
, Загребу, Београду и другим градовима. Био је члан Народне странке
Светозара Милетића и залагао се за политичко и национално ослобођење
јужнословенских земаља .

Аутор је збирки поезије за децу „Чика Јова српској деци“ и „Чика Јова
српској омладини“.

Покренуо је и књижевне часописе *Јавор*, *Змај* и *Невен*.

Гроздна Олујић

30. августа 1934 - 16. марта 2019.

Рођена је 30.августа 1934.године у Ердевику (Краљевина Југославија), а преминула је 16.марта 2019.године у Београду.

Била је српска књижевница, преводитељка и антологичарка.

Основну школу завршила је у родном месту, а гимназију у Бечеју.

Дипломирала је и магистрилала на Групи за енглески језик и књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Београду. Током студирања радила је као новинарка за неколико омладинских листова. Књижевним радом почела је да се бави веома рано, још у средњој школи. Добила је награду за најбољу причу на конкурсима који је организовала Борба 1953.године.

Као романијер, објавила је шест романа, сабрани романи у шест књига објављени су 2018. године у издању Српске књижевне задруге и Партенона.

Такође, као бајкописац, објавила је велики број бајки и збирки бајки.

Међу њима се посебно истичу десет збирки: „Седефна ружа“, „Небеска река“, „Дечак и принцеза“, „Принц облака“, „Златни тањир“, „Месечев цвет“, „Светлосна врата“, „Камен који је летео“, „Снежни свет“ и „Јастук који је памтио снове“.

Њена дела су имала бројна издања у земљи и преведена су на тридесетшест светских језика.

Добитница је многобројних награда и признања, како домаћих тако и страних признања.

Умрла је 16.марта2019.године, у 85 години у Београду након дуже болести.

Милица Стојадиновић Српкиња

6. јул 1828 —25. јул 1878.

Позната и по уметничкоме имену Српкиња, била је српска књижевница.

Рођена 1830. године у сремском селу Буковац, на Фрушкој гори. Милица је у образовању била самоука, али је вредно учила. Говорила је седам светских језика и свирала је гитару. Њена поезија заснивала се на родољубљу, а надахнути стихови донели су јој велику славу. Остала је упамћена по песничком дневнику "У Фрушкој гори", у коме доминирају љубав према српском народу, обичном животу и природи.

Бавила се прикупљањем народне поезије. Од њених песама објављених у три књиге (1850, 1855, 1869). Постала је прва жена ратни извештач. Њену репортажу "Срце барикаде" објавио је "Мађарски дневник".

Укупна библиографија Милице Стојадиновић Српкиње се односи на следеће публикације: "Песме" (1850.), "Песме, књига 2" (1855), "У Фрушкој гори 1854." (1861.), "У Фрушкој гори 1854. св. 2" (1862.), "У Фрушкој гори 1854. св. 3" (1866.), "Песме Милице Стојадиновић" (1869.)

Њене најпознатије песме су: "Вијенац српском пјеснику Владици Црногорском Петру Петровићу Његошу" (1852), "На Видовдан" (1853), "Љубав и верност" (1855), као и песме: "На смрт", "Певам песму", "Излив чувства" и "Минки Карацић".

Пред крај живота прешла је да живи у Београд, где је преминула 25. јула 1878. године, потпуно заборављена од свих, у крајњој беди. Било јој је само 48 година. Милица Стојадиновић Српкиња најпре је сахрањена у Београду, на гробљу недалеко од цркве Светог Марка, а касније, 1905. године њени земни остаци пренети су у Пожаревац, у породичну гробницу њеног синовца. Данас почива у порти манастира Сремачка Раваница (Врдник).

У част њеног рада и доприноса српској књижевности, установљена је награда која се додељује у оквиру манифестације Милице у походе, центра за културу "Милош Црњански".

Бранко Радичевић

28.март 1824 - 1.јул 1853.

Бранко Радичевић један је од тројице највећих и најбољих српских песника из епохе романтизма. Рођен је у Славонском Броду 1824. године, дан уочи светог Алексија, по коме је добио крштено име. 1830. преселио се с породицом у Земун те тамо завршио пет разреда најпре српске, а онда немачке основне школе. Уписао је гимназију у Сремским Карловцима, а седми и осми разред завршио је Темишвару, где се опет преселио с породицом.

Након гимназије Радичевић је уписао студиј права у Бечу, али је након три године од њега одустао. Ипак, Беч је био кључно место за Радичевићев каснији књижевни рад. Тамо је био део кружока српске омладине која се заносила народним препородом и реформом језика коју је започео Радичевићев лични пријатељ Вук Стефановић Караџић. Управо под његовим утицајем, Радичевић је своју прву збирку песама написао на народном језику. Збирка је објављена у Бечу 1847. године, а њене песме и данас се сматрају једне од најбољима које је песник створио. Пре него је објавио своју прву збрку, Радичевић је променио своје име у Бранко.

Инспирисан Вуковом реформом, почео је пише епске песме, под утицајем народних песама.

Најпознатије Радичевићево дело је поема „Ђачки растанак“ , „Кад млидијах умрети“ , објављена после Радичевићеве смрти.

Поред лирских песама, љубав према народној поезији упутила је Радичевића и на писање епских песама.

Радичевић је умро 1853. године у Бечу, у 29. години живота. Постхумно му је 1862. године објављена још једна збирка песама, оних које је написао пред саму смрт. Радичевићево тело пренесео је у Стажилево, место гдје је провео дечаштво и рану младост, а за које је увек желео да му буде последње почивалиште..

Густав Бењамин Шваб(нем.Гусатв Бењамин Сцхваб)
19.јун 1792 - 4. новембар 1850.

Рођен 19.јун1792.године,а преминуо 4.новембар 1850.

Био је немачки писац , пастор и издавач.

Густов отац Јохан Кристоф Шваб је био тајни дворски саветник и привремени професорна, а мајка Фридерика је била из богате трговачке породице.

Шваб је растао у лутеранско-хуманистичкој атмосфери швапског образованог грађанства .

Похађао је штутгарску гимназију, а од 1809.до1814.је као стипендиста Евангеличке задужбине студирао најпре филологију и филозофију , а потом и теологију.

За време студија је објавио познату збирку песам „Немачка песничка шума“.

Радио је као професор класичних језика на Вишој гимназији у Штутгарту.

Од 1825.године па надаље радио је двадесет година на издавању Листа за књижевну разоноду издаваћке куће Брокхаус,а

1828-1829.излази му двотомна збирка песама са славном баладом „Јахач“ и „Боденско језеро“ . Шваб је волео да путује, те је у овом периоду објавио два дела водич.

Умром је у Штутгарду 1850. године од срчаног удара.

Најпознатије српскохрватски превод Шваба урадио је СТЕПАН ХОЦУ.

Нека од дела која је Шваб написао су : „ТРОЈА“, „ПРИЧЕ“

Љубиша Ђокић

27.октобра1929 - 7.септембра1996.

Рођен је 27. октобра 1929. године у Даниловграду, а преминуо је 7. септембра 1996. године (66 година). Био је српски и југословенски редитељ, драмски писац, драматург и сценариста и универзитетски професор.

Ђокић је био продекан и декан Факултета драмских уметности у Београду

.Иако је рођен у Даниловграду, најраније детињство је провео у Брчком.

У Београду са породицом долази пре Другог светског рата.

Оба родитеља су му били просветни радници.

Љубиша Ђокић је дипломирао на Филозофском факултету и Позорнишној академији у Београду.

Књижевни рад је започео као дечији песник , да би потом почео да пише драмска дела,а највише бајке ,такође за децу . Своје прве радове је у почетку објављивао по разним часописима .

У позориштима се често изводе његови комади како за децу тако и за одрасле. Осим књижевног рада, радио је и као сценариста и редитељ.

Режирао је велики број серија и емисија за децу.

Најпознатија су: Коцка до коцке, коцкица ,Расковник и Коларићу –панићу.

Љубиша Ђокић је био редовни професор драматургије од оснивања Катедре за драматургију 1960. године на Факултету уметности у Београду.

Душан Душко Радовић

29.новембра 1922.године- 16.августа 1984.

Душан Радовић био је познати српски песник, писац и новинар, те ТВ-уредник.

Рођен је у Нишу 1922. године. Због природе очевог посла преселио се с породицом у Суботицу. Тамо је 1931. године написао своју прву песму. 1934. године почео је да објављује своје прве песме за децу у листу "Железнички венац" те у дневном листу "Време".

1936. године породицу је погодила трагедија, његова сестра Десанка се удавила. 1938. породица Радовић преселила се у Београд. 1946. Душан Радовић је одустао од факултета и запослио се. Већ следеће године постао је главни уредник листа "Пионирске новине" и тада почиње професионално да пише литературу за децу.

1960. постао је уредник Програма за децу Телевизије Београд. Водио је емисије "На слово, на слово", "Лаку ноћ, децо" и "Смешне речи". 1970. године његова поема "Че, трагедија која траје" излази у Њујорку, а за текст истоимене представе добија награду Стеријиног позорја. 1973. године Радовић је покренуо часопис "Полетарац".

Његова дела превођена су на многе познате светске језике. Познате награде које је Радовић добио за свој књижевни рад су награда Невен, награда Младо поколење, награда Змајеве дечје игре и многе друге. Добио је диплому Међународне организације за дјечју књижевност Ханс Christian Андерсен.

Најпознатија дела овог аутора су збирке песама "Поштована децо", "Смешне речи", "Причам ти причу", "Вукова азбукаЖ", "Зоолошки врт" и многе друге. Уз њих Радовић је објавио и књиге афоризама "Београде добро јутро 1, 2 и 3".

Постхумно су објављене књиге: "Вестерн", "Женски разговори", "О плакању", "На острву писаћег стола" и "Кратке приче", "На слово, на слово".

Радовић је умро 1984. године у Београду.

Иво Андрић

9.октобра 1892.године - 13.марта 1975.

Рођен је у Травнику 09. октобра 1892. године. Са породицом се често селио. Тако је живео и у Вишеграду и у Сарајеву. У Сарајеву је и завршио гимназију. Након што му отац умире од туберкулозе, мајка га због немаштине даје сестри свога мужа у Вишеград која није имала деце. Она и њен муж, аустријски жандармеријски наредник, одгајају Иву. У јесен 1903. године уписује се у Велику гимназију у Сарајеву где станује са мајком.

За време средњошколских дана почиње да пише поезију и 1911. објављује своју прву песму. Касније уписује Мудрословни факултет Краљевског свеучилишта Фрање Јосипа у Загребу. Добио је стипендију Напретка, хрватског културно-просветног друштва из Сарајева.

1919. долази у Београд где га запошљавају у Министарству. Радо се дружио са многим познатим личностима као што су Милош Црњански и Сима Пандуровић. Радио је у дипломатији и то у амбасадама Краљевине Југославије.

До 1924. постиже велики политички успех, а те године је примљен за члана Српске краљевске академије. 1939. његова политичка каријера доживљава врхунац када бива постављен за опуномоћеног министра и посланика Краљевине Југославије у Берлину.

1944. завршава чувени роман "На Дрини ћуприја" за који добија Нобелову награду 1961. Такође је био члан Српске Академије Науке и Уметности.

Његова најпознатија дела су: "Ех Понто", "Немири", "Мост на Жепи", "Разговор са Гојом", "На Дрини ћуприја", "Приче о деци", "Проклета авлија", "О причи и причању", "Јелена жена које нема" и многи други.

Иво Андрић је био и остао веома значајна личност Југословенске дипломатије, културе и уметности, и један од најквалитетнијих писаца међународног модернизма двадесетог века.

Умро је 13. марта 1975. године у Београду.

Десанка Максимовић

16. мај 1898-11. фебруар 1993.

Рођена је 16. мај 1898 у Београду, а умрла 11. фебруар 1993. била је српска песникиња, професорка књижевности и академик Српске академије наука и уметности.

Десанка Максимовић је била песник, приповедач, романијер, писац за децу, а повремено се бавила и превођењем, махом поезије, са руског, словеначког, бугарског и француског језика. Описивина је као најзначајнија српска песникиња.

Десанка Максимовић је била најстарије дете оца Михаила, учитеља, и мајке Драгиње. Михаило је био син Димитрија и Неранце Максимовић, Одмах после њеног рођења, Михаило Максимовић је добио премештај, те се породица одселила у Бранковину. У Бранковини је провела детињство, а у Ваљевоу је завршила гимназију. Почетком августа 1933. године удала се за Сергеја Сластикова. Није имала деце. Студирала је на одељењу за светску књижевност, општу историју и историју уметности Филозофског факултета у Београду.

Након дипломирања, Десанка Максимовић је радила је као професор у многим значајним школама у то време као на пример у Првој женској реалној гимназији (а данашњој Петој београдској гимназији) где јој је једна од ученица била је и Мира Алечковић, која је такође постала песникиња и блиска пријатељица Десанке Максимовић.

. Путовала је широм тадашње Југославије и имала велики број пријатеља међу писцима и песницима; у њих су спадали и Милош Црњански, Иво Андрић, Густав Крклец, Исидора Секулић, Бранко Ћопић и многи други.

1959. изабрана је за дописног члана Српске академије наука и уметности 16. децембра 1965. за редовног члана.

11. фебруара 1993. године, у својој 95. години, у Београду је преминула Десанка Максимовић. Сахрањена је у Бранковини код Ваљева, у порти цркве Светих арханђела у оквиру културно-историјског комплекса.

Бранко Ђопић

1. јануар 1915 - 26. март 1984.

Рођен је у селу Хашани, 1. јануар 1915, умро у Београду, 26. март 1984. Био је српски и југословенски књижевник. Писао је поезију, приповетке и романе, а прославио се својим причама за децу и младе, често смештеним у време Другог светског рата у револуционарној Југославији, писаним са карактеристичним Ђопићевим хумором у виду подсмеха, сатире и ироније.

Кад му је било четири године, умро му је отац. Ђопић је, заједно са млађим братом и сестром, остао да живи поред мајке Соје, деде Радета и стрица Нице. Основну школу завршио је у родном месту, нижу гимназију у Бихаћу, а Учитељску школу похађао је у Бањој Луци, Делницама и Сарајеву, те је завршио у Карловцу. На Филозофском факултету у Београду дипломирао је 1940. године на групи за педагогију.

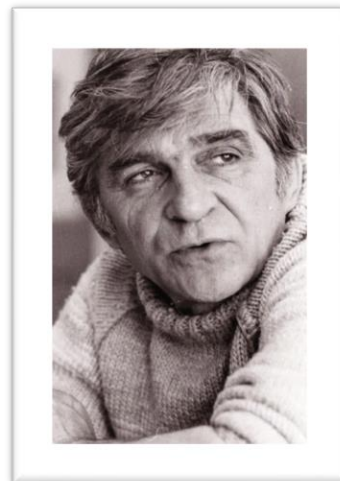
Прву причу објавио је 1928. године, а прву приповетку 1936. Његова дела су, између осталих, превођена на енглески, немачки, француски и руски језик. Био је члан Српске академије наука и уметности и Академије наука и уметности Босне и Херцеговини.

Извршио је самоубиство скоком са Моста братства и јединства, 26. марта 1984.

Мирослав Мика Антић

14. март 1932 – 24. јун 1986.

Рођен је у Мокрину 14. март 1932 – Нови Сад 24. јун 1986. Био је српски песник и уредник. Поред књижевности, бавио се сликарством, новинарством и филмом. Био је и уредник листа „Ритам“ и „Дневника“ у Београду, и „Младог поколења“ у Новом Саду.

Рођен је у Мокрину на северу Баната. Основну школу започео је у Кикинди, а наставио у Панчеву. Живео је у Панчевачкој Горњој вароши, где је похађао и гимназију. Са само шеснаест година

написао је своје прве песме које су изашле у часопису „Младост“, „Ново поколење“, 1950.године, прихватио је да одштампа прву збирку песама „Испричано за пролеће“. Студије је уписао у Београду на Филозофском факултету. Живео је у Новом Саду.

На дан своје смрти добио је награду која му је уручена у Скупштини Војводине.

Пре него што је постао познати песник бавио се разним пословима - био је морнар, радио је у луткарском позоришту.

Песник Мика Антић је у једном разговору рекао да је читао многе писце, и да су на њега сви утицали. Али је мало оних, како је говорио, који су му остали добри и вечити пријатељи.

Преминуо је 26. јуна 1986. године. након што се дуго лечио од канцера вилице.

Одлуком градске скупштине Новог Сада од 2007. године, друге недеље марта у Новом Саду одржавају се „Антићеви дани“. У оквиру манифестације се додељује годишња награда „Мирослав Антић“.

Књиге за децу које је написао су „Последња бајка“ (1965), „Плави чуперак“ (1965), „Гарави сокак“ (1973), „Оловка не пише срцем“ (1973), „Живели прекосутра“ (1974), „Друга страна ветра“ (1978).

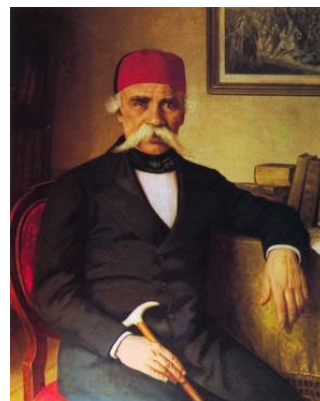
Вук Стефановић Караџић

6. новембар 1787 -,7. фебруар 1864.

Рођен је у Тршићу , код Лознице, 6. новембар 1787 , а умро у Бечу , 7. фебруара 1864.

Био је српски лингвиста, филолог, антрополог, књижевник, преводац и академик.

Стефановић Караџић је најзначајнији српски лингвиста XIX века, реформатор српског језика, сакупљач народних умотворина и писац првог речника српског језика. Најзначајнија је личност српске књижевности прве половине XIX века.

Имао је неколико браће и сестара који су умрли. У тадашње време се веровало, у том крају, да је то због духова и вештица. После смрти своје браће родитељи су му дали име Вук да би то име отерало духове и вештице. Учествовао је у Првом српском устанку као писар и чиновник у Неготинској крајини, а након слома устанка преселио се у Беч, 1813. године. Ту је упознао Јернеја Копитара, цензора словенских књига, на чији је подстицај кренуо у прикупљање српских народних песама, реформу ћирилице и борбу за увођење народног језика у српску књижевност. Вуковим реформама у српски језик је уведен фонетски правопис, а српски језик је потиснуо славеносрпски језик који је у то време био језик образованих људи..

У Бечу се упознао са припростом Аном Маријом Краус и са њом се оженио у католичкој цркви 1818. Због проблема са кнезом Милошем Обреновићем било му је забрањено да штампа књиге у Србији, а једно време и у аустријској држави. Својим дугим и плодним радом стиче бројне пријатеље, па и помоћ у Русији, где је добио сталну пензију 1826. године. У породици му је остала жива само кћерка Мина Караџић.

Када је умро 26. јануара 1864. године Вук Караџић био је „оплакан од целог српства и целог ученог словенског света”.

Пеђа Трајковић

16. фебруар 1956 –26. август 2022.

Рођен је у Котору, 16. фебруар 1956 умро у Јагодини, 26. август 2022.

Био је српски песник, сатиричар, карикатуриста, илустратор за децу и драмски писац.

Од године рођења до смрти Трајковић је живео и стварао у Јагодини. Завршио је Економски факултет у Београду.

Оснивач је и сценариста првог српског дечјег кабареа „Шарена радионица“ са којим је поставио на десетине кабаретских и позоришних представа. Уредник је и илустратор књижевних часописа за децу “Гороцвет“, „Ризница“ и Слова на струју“. Поред својих, илустровао је преко 200 књига других аутора. Илуструје часопис Слова на струју, књижевни часопис за децу у издању Народне библиотеке Радислав Никчевић у Јагодини.

Књиге за децу: Ко муче ко мјауче, Буквар бонтона, Деца света, Мали буквар Мала б(р)ојанка, Нешто свира из свемира, Баш те волим Јагодино, Мој тата витез од црног злата, На путу за Оз, Драмчићи, Шарена радионица, Чизма главу чува, Да ли лаје морски пас.

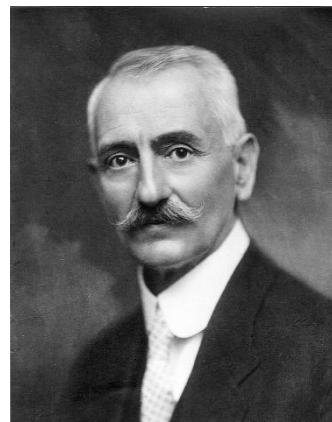
Алекса Шантић

27. мај 1868 - 2. фебруар 1924.

Рођен је у Мостару, 27. маја 1868 умро у Мостару, 2. фебруара 1924.

Био је српски песник и академик.

Рођен је у Мостару, од оца Риста и мајке Маре, где је провео већину живота. Отац му је умро у раном детињству, па је живео у породици стрица Миха званог „Аца“. Имао је два брата, Јефтана и Јакова, и једну сестру Персу, док му је друга сестра, Зорица, умрла још као беба. Пошто је живео у трговачкој породици, укућани нису имали довољно разумевања за његов таленат. Завршио је трговачку школу у Трсту и Љубљани, потом се вратио у Мостар. Неколико година касније започео је свој књижевни и друштвени рад.

Највећа дела стварао је крајем 19. и почетком 20. века. Узори су му били српски писци Војислав Илић и Јован Јовановић Змај,

Био је 1888. оснивач и председник Српског певачког друштва „Гусле“, које узима за програм неговање песме и развијање националне свести..

За време његовог живота књижевна критика је истакла два „основна и јака“ осећања у његовој поезији. Током живота је објавио велики број песама, а од дела се издвајају: „Хасанагиница“, „На старим огњиштима“, „Анђелија“, „Немања“ и „Под маглом“.

Најпознатије његове песме су: „Емина“ (1903), „Не вјеруј“ (1905), „Остајте овдје“ (1896), „Претпразничко вече“ (1910), „Што те нема?“ (1897)... Умро је од туберкулозе у Мостару 2. фебруара 1924.[3]

По њему се назване школе у Бања Луци, Калуђерици, Гајдобри, Степановићеву и Равном Тополовцу.

Данило Киш

22. фебруар 1935. - 15. октобар 1989.

Рођен је у Суботици 22. фебруара 1935. умро у Паризу 15. октобара 1989.

Био је српски и југословенски књижевник и академик. Киш је био романописац, есејиста, критичар, преводилац и дописни члан Српске академије наука и уметности. Сматра се једним од најзначајнијих српских књижевника 20. века а његова дела преведена су на све водеће светске језике.

Киш је рођен 22. фебруара 1935. године у Суботици, од оца Едуарда Киша (рођ. Едуард Кон) мађарског Јевреја и мајке Милице, рођ. Драгићевић, православне Српкиње или Црногорке пореклом са Цетиња. До 1942. године је живео са родитељима у Новом Саду, где је похађао први разред основне школе, а затим је прешао у Мађарску, у очев родни крај, где је завршио основну школу и два разреда гимназије. Након одвођења његовог оца у Аушвиц 1944. године, са остатком породице је репатриран на Цетиње посредством Црвеног крста. Тамо је Киш живео до краја свог школовања. На Филозофски факултет у Београду Киш се уписао 1954. године, а у септембру 1958. године је као први студент дипломирао на катедри за општу књижевност.

Киш је био венчан за Мирјану Миоциновић од 1962. до 1981; након развода брака живео је са Паскал Делпеш све до своје смрти. Преминуо је 15. октобра 1989. у Паризу, где се једно време и лечио. Сахрањен је по сопственој жељи по православном обреду у Алеји заслужних грађана на Новом гробљу у Београду.

Шест месеци пре смрти снимео је серију "Голи Живот" у Израелу у сарадњи са Александром Мандићем. Серија је емитована шест месеци после његове смрти.

Дејан Алексић

1. маја 1972 -

Рођен је у 1. маја 1972. српски је књижевник. На књижевну сцену ступа средином деведесетих, са првим објављеним делом у 22. години. Побеђује на Фестивалу поезије младих у Врбасу 1995. године. Његове песме су уврштене у бројне зборнике и антологије, а превођен је на енглески, немачки, норвешки, бугарски, грчки, македонски, мађарски, словачки, словеначки и русински језик.

Живи у Краљеву и ради као уредник за поезију у књижевном часопису Повеља.

Дејан Алексић је посебно афирмисан као књижевник за децу и сматра се наследником Душка Радовића, Драгана Лукића и Љубивоја Ршумовића. Добитник је Награде Змајевих дечјих игара 2008. за изузетан стваралачки допринос књижевном изразу за децу.

Аутор је неколико позоришних текстова за децу и заступљен је у читанкама за основну школу.

Награде: „Златни кључић”, октобар 2022., Бранкова награда, за књигу песама Потпуни говор, 1996., Просветина награда, за књигу песама Свагдашњи час, 2000., Награда „Матићев шал”, за књигу песама Свагдашњи час, 2000., Награда Радио Београда, за причу „Наранџасти слон”, 2004.....

Душан Васиљев

19. јул 1900-27. марта 1924.

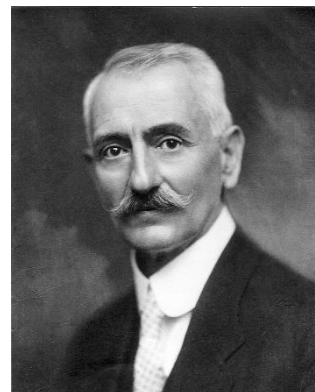
Рођен је 19. јула 1900. године у Великој Кикинди ,а преминуо је 27. марта 1924. године у Кикинди.

Био је српски песник , прозни и драмски писац , један од најзначајнијих српских експерименталиста.

Основну школу похађао је у Кикинди, а грађанску и учитељску школу у Темишвару, где му се породица преселила 1911. године. Пошто му је отац отпремљен на фронт морао је да пружме бригу о браћи и сестрама.

Похађао је школу и радио као писац, а 1917.године се пријавио у војску.

.Основао је Коло младих Срба и лист слога.Када је српска војска напустила Темишвар,отишао је у Београд.Уписао се као вандредни слушалац на Филозофски факултет ,почео је да сарађује у Слози , Књижевном југу, Дану у Мисли ,коју је водио Сима Пндуровић. Студије је морао да прекине,али је завршио педагошки курс и радио као учитељ и исте године се оженио Милојком Малетић. Проводио је време у Ченеју у читању и писању , али му се стање погоршало због запаљења плућне марамаца и бронхијалног катара, али су га вратили са препоруком да се јави на пролеће. Сахрањен је на Мелином гробљу ,у непосредној близини Манастира Свете Тројице.

Песме :„Домовина“, „Жице“, „Грозница“, „Веје снег“ , „Хоћу“ и многе друге...

Војислав Илић

20.април 1860- 2.фeбруар 1894.

Рођен је у Београду 20.априла1860.,а преминуо је у Београду 2.фeбруара1894.

Био је српски песник. Имао је три брата међу којима је и књижевник Драгутин Илић. Био је болешљив и слабо је марио за учењем. Похађао је основну школу „Вук Караџић“ у Београду код учитеља Милана Стојковића. Похађао је затим Палилулску а касније и Другу београдску гимназију. Школу је напустио после трећег разреда гимназије због слабог успеха.

Међутим истовремено је активно учествовао у поитичком и књижевном животу студенске омладине ,али испите није полагао. Његовом образовању је помогло што му је дом био стeциште књижевника и песника. 1890.намештен је Воја за учитеља у српској школи у Турном северину, где је провео годину дана.

По повратку из Северине, добио је, 20.августа 1892.године први указ ,по којем је постао писац 1. класе при Министарства унутрашњих дела. Непуна два месеца касније унапређен је за шефа 4. класе продаје дувана, али је брзо и то намештење оставио, сутра дан по оставци ,26. маја 1892.године постављен је за писара 1. класе при српском Конзултатуу Приштини. Војислав ни годину дана „није оставио“у Приштини , јер се разболео. Болесног су га 1893.године пренели у Скопље ,а затим у Београд.

Два дана пред смрт,19.јануара1894.године постављен је за секретара 5. класе у поштанско-телеграфском одељењу Минисарства народне привреде. Војислав Илић умро је у Београду 1894.године у 33.години живота.

Михајло Петровић Алас

6. мај 1868 - 8. јун 1943.

Рођен у Београду 6. мај 1868 , умро у Београду 8. јун 1943.године.

Био је српски математичар, универзитетски професор, академик Српске краљевске академије и алас.

Рођен је на Савској Падини, недалеко од Конака кнегиње Љубице, као прво од петоро деце оца Никодима, професора Богословије, и мајке Милице рођене Лазаревић.

Завршио је Прву београдску гимназију у периоду 1878—85, у генерацији са Милорадом Митровићем, Јованом Цвијићем, Павлом Поповићем, Василијем Симићем и другим знаменитим личностима, а затим је уписао Природно-математички одсек Филозофског факултета у Београду. Студије у Београду завршио је 1889. године. После тога, у септембру 1889. отишао је у Париз ради даљег школовања и спремања пријемног испита за упис на Вишој нормалној школи, научни одсек. На Сорбони је дипломирао математичке науке 1891. године, а физичке науке 1893. године. Као најбољи студент своје генерације присуствовао је пријему код председника Француске републике 1893, а исто тако и 1894. Године

Године 1894. године постао је професор за математичку групу предмета на Великој школи у Београду.

Професор Михајло Петровић је умро 8. јуна 1943. у свом дому на Косанчићевом венцу у Београду.

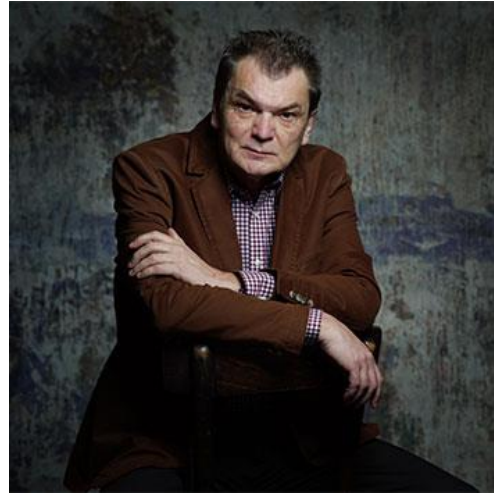
Горан Петровић

1. јул 1961 - 26. јануар 2024.

Рођен је у Краљеву, 1. јула 1961 – Београд, 26. јануар 2024.

Студирао је југословенску и српску књижевност на Филолошком факултету Универзитета у Београду.

Радио је дуго као библиотекар у огранку градске библиотеке у Жичи, педесетак метара од манастира Жича. Био је главни и одговорни уредник часописа Повеља (2003–2010).[5] Био је главни и одговорни уредник издавачке делатности Народне библиотеке „Стефан Првовенчани” и уредник у ЈП „Службени гласник”.

Изабран је 1. новембра 2012. године за дописног члана САНУ, а за редовног 8. новембра 2018. године на Изборној скупштини САНУ 2018. У оквиру САНУ био је: председник УО Фонда „Никола Трајковић”, потпредседник УО Задужбине Бранка Ђопића, члан УО Задужбине Иве Андрића, члан Стручног савета Аудио-визуелног архива и члан Центра за дигитализацију САНУ.

Био је члан Српског књижевног друштва и Српског ПЕН центра.

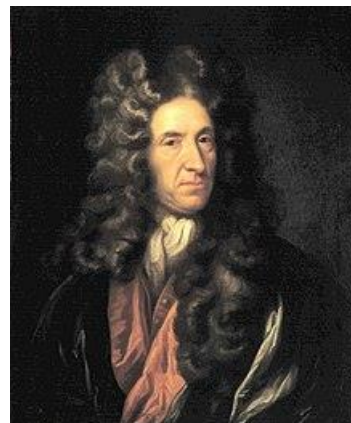
Петровић је био везан за ћирилицу и своје књиге је објављивао на ћириличном писму. Како је сам наводио, родни град Краљево био му је извориште и надахнуће. Био је српски књижевник и академик. Један је од најзначајнијих и најчитанијих савремених српских прозаиста. Био је редовни члан Српске академије наука и уметности. По сопственом захтеву је сахрањен у кругу најуже породице.

Романи: Атлас описан небом, Опсада цркве Светог Спаса, Ситничарница „Код срећне руке”, Папир са воденим, Иконостас

Данијел Дефо

13. септембар 1660 - 24. април 1731.

Данијел Дефо је рођен 1660. године у Лондону (прави датум и место рођења су непознати, а извори наводе датуме од 1659. до 1662. године, с тим да лето или рану јесен 1660. сматрају највероватнијим). Био је енглески писац и новинар, а највећу славу стекао је романом "Робинзон Крусо". Роман је постао популаран у Великој Британији и међу оснивачима енглеског романа. До данас, роман није изгубио привлачност и интересовање.

Главна одлика Дефоовог писања је једноставност и сажетост. Писао је приче једноставним, течним језиком као да буквално снима нечију причу. У његовим романима је наглашена поучност, односно сваки роман има своју поуку. Дефо је написао више од 500 радова, брошура и часописа о бројним темама. Објавио је око 400 књига из различитих области географије, криминалистике, економије и психологије.

Милован Данојлић

3. јул 1937 - 23. новембар 2022.

Милован Данојлић рођен је 1937. године, у селу Ивановцима у близини Љига. Као младић се доселио у Београд где је и матурирао. Тамо је уписао Филолошки факултет и дипломирао 1973. године на романистици.

Још у основној школи написао је прву песму. Од тада је писао, како сам каже "о свему и свачему". Отац му је био строг и 1953. године одлучио је да оде у Београд. Било је лето и он је шетао босоног улицама града. Још тада је желео да постане новинар. Тако је, радећи свакојаке послове, од продавца леда и новина купио себи цпеле. Упоредо са тим завршио је велику матуру, доста писао и читао, а затим нехотице постао писац. Са 20 година имао је своју прву објављену збирку, собичак на Бановом брду, два, три љубавна пораза и уверење да је цео свет његов. У то време писао је за часопис "Борба" и добијао многе награде. Неке од њих су Октобарска награда Београда, Змајева награда, награда Милоша Ђурића, награда Исидоре Секулић, награду Невен, Нин-ову награду и многе друге.

Данојлић је за живота објавио преко 70 књига белетристике и поезије. Није писао само поезију, већ и прозу, есејистику и критику. Приредио је и превео велики број књига за децу, али и многа дела познатих писаца писана на француском и енглеском језику.

Најпознатије Данојлићеве књиге су "Нека врста циркуса", "Личне ствари – огледи о себи и другима", "Балада о сиромаштву" и друге. Од књига за децу најпознатије су му збирке песама "Како спавају трамваји", "Сунце је почело да се злати", "Песме за врло паметну децу" и многе друге.

Преминуо је 23. новембра 2022. године у Поатјеу. Сахрањен је 28. новембра 2022. поред цркве коју је подигао у свом родном селу.

Бранислав Нушић

20. октобар 1864 -19. јануар 1938.

Рођен је у Београу, 20. октобар 1864 — Београд, 19. јануар 1938). Био је српски књижевник, писац романа, драма, прича и есеја, комедиограф, зачетник реторике у Србији и истакнути фотограф аматер. Такође је радио као новинар и дипломата.

Родио се у цинцарској породици Ђорђа и Љубице Нуше. Отац му је био угледни трговац житом, али убрзо након Нушићевог рођења изгубио је цело богатство, након чега се с породицом сели у Смедерево.

У Смедереву Бранислав Нушић, тада још Алкибијад Нуша, завршава основну школу и два разреда гимназије. Затим се враћа у Београд где матурира и с 18 година законски мења своје име у Бранислав Нушић. Радио је као новинар, дипломата, а најпознатији нам је као писац српских романа, комедија, драма, прича, есеја... Уједно је био и зачетник реторике у Србији. Дипломирао је на Правном факултету у Београду 1884. године. У току студија провео је годину дана у Грацу, где је усавршавао своје школовање.

1900. године постављен за секретара Министарства просвете, да би убрзо постао и драматург Народног позоришта у Београду. 1904. године постаје управник Српског Народног позоришта у Новом Саду, да би 1905. године напустио Нови Сад и вратио се у Београд, где је радио као новинар. У то време настаје и његов псеудоним под којим је писао - Бен Акиба.

Умро је 19. јануара 1938. године и сахрањен је на Новом гробљу у Београду.

Његова најзначајнија дела су: драме "Није тако већ овако", "Јесења киша", "Иза божјих леђа", "Растко Немањић", "Пучина", "Под старост", "Наша деца", "Грех за грех", "У српској кући", "Под облацима", "Данак у крви", "Јесења киша"; комедије "Протекција", "Свет", "Пут око света", "Госпођа министарка", "Народни посланик", "Мистер долар", "Ожалошћена породица", "Др", "Сумњиво лице", "Предговор", "Не очајавајте никад"; романи "Аутобиографија", "Општинско дете", "Хајдуци"и многа друга дела

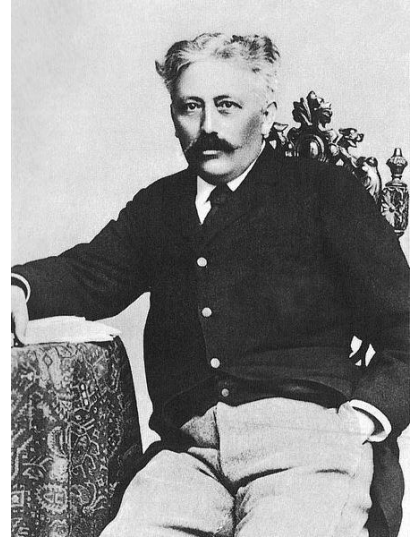
Стеван Сремац

11. новембар 1855 - 12. август 1906.

Рођен у Сенти, 11. новембар 1855 умро у Сокобањи 12. августа 1906.

Стеван Сремац био је један од најзначајнијих српских писаца из раздобља реализма. Рођен 1855. године у Војводини. Тамо је провео детињство, а након смрти родитеља, ујак га одводи у Београд где се даље школовао.

Завршио је гимназију и студирао историју на Великој школи у Београду. Радио је као професор у гимназијама у Београду, Нишу и Пироту, те је често као драговољац суделовао у ратовима.

Тек је с 33 године почео да пише и то прозне хронике историјских људи и догађаја.

Након доласка у Београд почиње да пише реалистичку прозу. Прва приповетка коју је објавио била је "Божићна печеница", године 1893.

Једно од његових најбољи дела је хумористични роман-приповетка "Зона Замфирова" из 1906. године, које се сматра његовим најбоље компонованим делом.

Његова остала значајна дела су "Ивкова слава", "Вукадин", "Луминација на селу", "Поп Ћира и поп Спира и друге"

Стеван Сремац умро је 1906. године у Сокобањи.

Антон Павлович Чехов

29. јануар 1860 - 15. јул 1904.

Рођен у Таганрогу, 29. јануар 1860 умро у Баденвајлер, 15. јул 1904. Био је приповедач и најзначајнији руски драмски писац.

Сматра се зачетником психолошког реализма у драми, али и књижевности. Писао је и кратке хумореске о отуђеним људима које је друштвена реалност изобличила. Фабуле његових дела једноставне су и без великих јунака и великих збивања. Писао је драме од комичних једночинки, а касније и од више чинова. Чехов је увелике утицао на развој модерне драмске књижевности. Чехов је рођен 1860. у Таганрогу у Русији, као треће од шестеро деце. У родном граду завршио је основну школу и гимназију. Већ је тада почео да се занима за позориште и књижевност. У гимназији је почео да уређује школске новине и објављује своје радове.

За време студија написао је драму "Платонов", издану тек 1923. године, дакле више од двадесет година након Чеховљеве смрти. Радио је у Чикину и тада објавио збирку прича "Мелпоменине приче".

1890. Чехов креће на путовања. Најпре је пропутовао кроз Сибир, а онда кренуо на пловидбу Тихим и Индијским океаном. Следеће године запутио се у западну Европу. Издао је тада новеле "Двобој" и "Жена са села".

Када је избила колера 1892. Чехов је бесплатно лечио и најсиромашније сељаке и сам се борећи с глађу. Тада је објавио приче "Моја жена", "Скакавица" и друге те драму "Јубилеј". Након што му се и самом погоршало здравље, отишао је у Италију и Француску, објавивши дјела "Студент", "На ладању" и друге. Тада је објавио неколико драма, међу којима је и позната "Ујка Вања". Туберкулозу је наставио да лечио на Јалти. Његова дела су већ била толико обилна, да су сабрана чинила 11 томова.

1903. издао је последња дела, међу којима је и његов "Вишњик". Казалишта су тада почела да изводе његове драме, иако су била нискобуџетна и углавном за радничку класу, али унаточ томе, бивају забрањена.

До тада се Чехову здравље значајно погоршало. Отишао је у Немачку на лечење и тамо умро 1904. године.

Милутин Миланковић

28. мај 1879 -12. децембар 1958.

Рођен је 28. мај 1879 у Београду ,а умро 12. децембар 1958гоине. Био је српски математичар, астроном, климатолог, геофизичар, грађевински инжењер, доктор техничких наука, као и популаризатор науке и физичар..

Миланковић је дао два фундаментална доприноса науци. Први допринос је „Канон осунчавања Земље” који карактерише све планете Сунчевог система. Други допринос је теоријско објашњење Земљиних дуготрајних климатских промена узрокованих астрономским променама њеног положаја у односу на Сунце; данас познато као Миланковићеви циклуси. Ово објашњава појаву ледених доба током геолошке прошлости Земље, као и климатске промене на Земљи које се могу очекивати. Миланковић је као аутор или коаутор регистровао осам патената, које је у периоду 1905—1933. подносио у различитим државама.

Био је редовни члан Српске академије наука и уметности. Поред своје љубави према науци, Миланковић се бавио и њеном популаризацијом, па је написао и неколико аутобиографичких и научнопопуларних књига: “Кроз васиону и векове“, “Успомене, доживљаји и сазнања“, “Историја антрономске науке од њених почетака до 1727“, “Кроз царство науке –слике из живота великих научника“ .

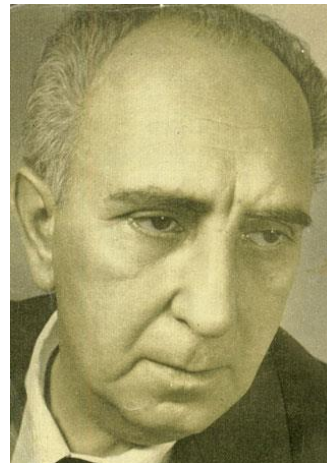
Умро је 1958.године у Београду.

Александар Вучо

25. септембра 1897 - 21. јула 1985.

Рођен у Београду 25. септембра 1897 умро у Београду, 21. јула 1985. Био је српски и југословенски романсијер, песник и надреалиста.

Рођен у трговачкој породици у Београду. Као гимназијалац са седамнаест година (1915), придружио се српској војсци као добровољац и са њом се повукао преко Албаније. Из Драча, измучен страхотама повлачења, као и доста његових вршњака одлази у Француску.

Следеће године се нашао у Ници и тамо завршио гимназију а затим уписао Правни факултет на Сорбони, у Паризу. Тамо је упознао и своју будућу жену Јулијану Симеоновић и већ 1920. године су се венчали. У Паризу су добили и своја два сина Ђорђа (1921) и Јована (1922). Вучо се са породицом вратио у Београд где је по правилу требало да наследи породичан посао, међутим Вуча је више занимао интелектуални рад и тако је већ 1923. године почео да сарађује са часописом „Путеви“ а затим и за „Сведочанства“. Прву поему објавио је 1926. године под називом „Кров над прозором“ а 1928. роман „Корен вида“. Следеће године изашла је књига „Ако се још једном сетим или начела“.

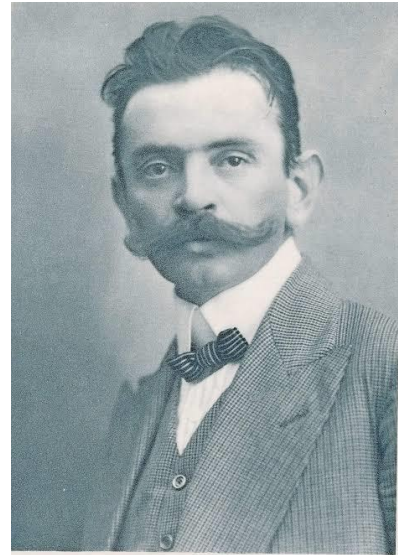
На Београд је тих година утицало послератно расположење. Вучо, који је током своје младости доста искусио и доста видео боравећи у Европи и школујући се у француским школама, убрзо је постао незадовољан друштвеним приликама и стањем духа у граду. Са пријатељима истомишљеницима основао је београдску групу надреалиста и почео да се активно укључује у политички живот. Као један од оснивача и потписника манифеста постао је и један од уредника алманаха Немогуће – L'impossible. Поред поезије објавио је и први сценарио за филм „Љускари на прсима“. Сарађивао је за часопис „Надреализам данас и овде“ и писао у „Политици“ прилоге под псеудонимом Аскерланд.

Иван Цанкар

10. мај 1876. - 11. децембар 1918.

Рођен је 10. маја 1876. године у месту Врхника код Љубљане (Аустроугарска монархија), а умро 11. децембра 1918. године у Љубљани (Краљевина Срба, Хрвата и Словенаца). Био словеначки књижевник.

Писао је романе, есеје, драме, кратке приче, а бавио се и политиком. Проглашен је највећим словеначким писцем, а често га упоређују са књижевним великанима Францом Кафком и Џејмсом Џојсијем.

Отац му се звао Јожеф Цанкар, а мајка Нежа Цанкар Пивк. Јожеф и Нежа су имали осморо деце. Убрзо након Ивановог рођења, Јожеф се сели у Босну и Херцеговину, а мајка преузима бригу о деци. Иван је био веома близак са мајком, што ће показати и кроз дела која је касније писао.

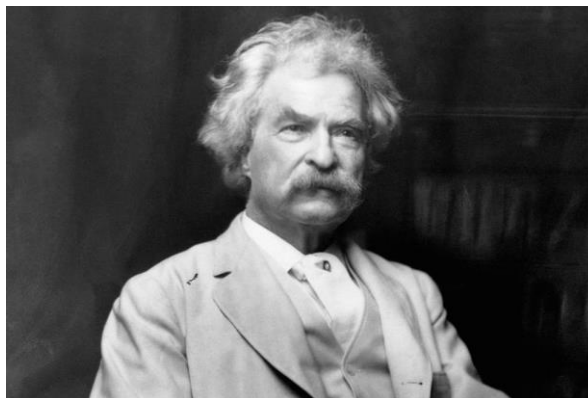
Када је завршио основну школу у родном граду, уписао је техничку школу (реалку) у Љубљани. Већ тада је почео да пише своја прва дела, углавном поезију, под утицајем романтичарских и пост-романтичарских песника попут Франца Прешерена и Хајнриха Хајна. Године 1893. открио је поезију Антона Ашкерца која је имала велики утицај на развој његових књижевних дела и идеала. Под његовим утицајем одбацио је пост-романтизам и прихватио литерарни реализам и национални либерализам.

Иван Цанкар је написао тридесетак књига, те се сматра једним од зачетника словеначке савремене књижевности. Његова дела обилују социјалним, националним и моралним темама. Међу његовим најпознатијим делима су роман На кланцу објављен 1902. године, драма Слуге из 1910., те есеј Бела хризантема, такође из 1910. године. Ипак, највећи значај Ивана Цанкара за европску књижевност огледа се у његовим скечевима и кратким причама, у којима се преплићу симболизам, модернизам, па чак и експресионизам. Цанкарова дела су преведена на многе језике, а постала су и део школске лектуре не само у Словенији, него и широм Балкана.

Марк Твен

30. новембар 1835 - 21. април 1910.

Марк Твен или Семјуел Langhorn Клеменс (право име) познати је амерички књижевник и хумориста који је својим делима постао познат и цењен међу свим генерацијама. Родио се 30. новембра 1835. године у месту Флорида као шесто од седморо деце.

Пошто није био баш узоран ученик, већ је у дванаестој години одлучио да прекине школовање. Радио је различите послове. Свој радни век је започео као штампар, а неко време је радио и као кормилар на једном од пароброда на реци Мисисипи. Након тога био је и копач злата те новинар па издавач и на крају је свој радни век завршио као књижевник и предавач.

Није могао да буде дуго на истом месту и стално се селио. Тако је и започео новинарску каријеру. Након што је неко време учествовао као добровољац у грађанском рату, одлучио се за посао извештача где је почео објављивати дела под именом Марк Твен.

Сматра се како је велик број најбољих дела написао током осамдесетих година 19. века. Од његових дела треба издвојити: "Краљевић и просјак", "Живот на Мисисипију", "Тајанствени странац", "Доживљаји Тома Сојера", "Авантуре Хаклберија Фина", "Наивчине у иностранству".

У свим својим делима задржао је ведри дух те је познат по хумористичним романима. Промовише слободу, права на једнакост те је изразито добро приказао живот америчког друштва иако није имао основног образовања. Умро је 21. априла 1910. године у Стормфилду.

Игор Коларов

18. јула 1973-12. маја 2017.

Игор Коларов рођен је 18. јула 1973. године у Београду. Био је један од најпознатији савремених српских писаца за децу и младе, а бавио се писањем романа за децу, кратких прича и песама.

Током живота добио је многа признања и награде, а због истанчаног хумора и поетике, био је омиљен међу свим генерацијама читалаца.

Пошто је био болезљив дечак, често је у детињству остајао код куће где је много читао, па је тако заволео све везано уз књижевност. Омиљене књиге су му биле "Мали принц" Антоана де Сент-Егзиперија и "Робинзон Крусо" Данијела Дефоа.

Баш и као свој главни јунак у роману "Аги и Ема" и Игор се често селио, а инспирацију за лик старице је нашао у сопственој баки која му је усадила нежност и љубав према животу и људима. Често је као дечак маштао да је птица и да може да лети, а кад је порастао, свој сан о летењу је заменио писањем.

Пишући дела за децу и младе тако је реализовао свој дечачки сан да лети. Многи читаоци и издавачи су препознали његову надареност и жељу да путем својих песама и прича деци пренесе одређене животне поруке. Већина његових дела је интерактивно, тако да омогућује деци да сами искажу своје умеће и машту, а добар део његове литературе постаје и део обавезне школске лектире.

У јануару је РТС (Радио телевизија Србије) емитовала емисију посвећену њему под називом "Вечни сјај детињства: Игор Коларов" гдје је сам аутор причао о својим сновима, јунацима из својих дела, књижевности и детињству. Дела која су освојила бројне награде у читавом региону, али и Србији су "Аги и Ема", "Дванаесто море" и "Кућа хиљаду маски".

Игор Коларов умро је 12. маја 2017. године, а сахрањен тог истог месеца у Београду на Новом бежанијском гробљу.

Стеван Раичковић

5. јула 1928 - 6. маја 2007.

Стеван Раичковић је рођен 1928. године у Нересници код Кучева, а умро је 2007. Раичковић сматра се једним од најзначајнијих српских савремених књижевника.

Био је песник, прозаик, писац за децу и преводилац. У школу је кренуо у родном месту, а касније је похађао гимназију у Сенти, Крушевцу, Смедереву и Суботици. Матурирао је 1947. године, а након тога отишао у Београд, где је уписао студиј на Филолошком факултету.

Откако је почео да објављује песме за време студија, Раичковић је постао сарадник у разним листовима. Радио је и као сарадник Литерарне редакције Радија Београд. 1959. године постао је уредник у издавачкој кући "Просвета". Тај посао радио је до 1980. године.

Већ са 17 година Раичковић је почео да објављује песме, иако је његова стварна сурадња с разним листовима и часописима почела 1949. године. Прва објављена збирка била му је "Детињство", издата 1950. године.

Укупно за живота Раичковић је објавио 20 збирки песама, од којих су му најпознатије: "Песма тишине", "Балада о предвечерју", "Касно лето", "Тиса", "Камена успаванка", "Стихови", "Пролази реком лађа", "Варке", "Записи" и друге.

Преводио је и руске песнике, а осим песама, написао је седам књига за децу и неколико књига есеја. Књиге за децу су му: "Велико двориште", "Дружина под сунцем", "Гурије", "Крајцара и друге песме", "Ветрењача", "Мале бајке", "Слике и прилике".

Раичковић је 1972. године постао дописни члан Српске академије наука и уметности, а 1981. године примили су га за редовног члана. Добитник је и бројних књижевних награда као и друштвених признања, што га је сврстало у једног од понајбољих српских писаца. Међу тим наградама су и Змајева награда, Његошева награда, Награда Невен, Горанов вијенац, Награда Десанка Максимовић, Награда Душан Васиљев и многе друге.